

De Kweeke

We manifesteren voor onze leerlingen

Even terugspoelen naar de nationale betoging van 13 februari in Brussel. In een zee van hesjes en kartonnen bordjes springt een pluchen kikker in het oog. Het is de mascotte van basisschool De Kweeke. Een bijna voltallig team van deze Wevelgemse wijkschool spoorde vandaag in alle vroegte met hun 'Kikker' naar de hoofdstad. "We laten van ons horen voor het te laat is!"

Da's straf! Enkele weken later schuiven we aan tafel bij Anke, Dorine, Annelies, Isabelle, Caroline, Chantal, Isabelle, Katrien en Janne. "We willen er hier geen klaaguurtje van maken", klinkt het lachend. Dat geloven we oprecht. Een zeer gedreven team staat ons in deze leraarskamer te woord. "Maar het is belangrijk om een signaal te geven. Wat deze regering afschaft, komt nooit terug."

"Veel overtuigingskracht had onze VA Anke eigenlijk niet nodig. We waren het er al snel over eens dat we mee zouden manifesteren. Toch moet het gezegd, naar Brussel trekken was overweldigend. Die massa volk wanneer we de trein uitstapten: indrukwekkend. Maar dat gevoel samen voor iets op te komen: onbeschrijflijk. Zó krachtig. Een teambuilding op zich."

"Langer werken voor minder pensioen is sowieso niet fijn. Maar de hamvraag is: zal dat werk ook werkbaar zijn? Een 67-jarige heeft toch niet dezelfde energie om met

kinderen te werken als een jonger persoon? Daarover zwijgt deze regering in alle talen. Toch is ons pensioen niet de enige reden waarom wij op straat komen. Eigenlijk doen we het voor onze leerlingen. Je ziet in de klassen steeds grotere niveauverschillen. En elk van die kinderen begeleiden we graag. Maar er zijn te veel noden. Het is frustrerend om die te zien en daar niets aan te kunnen doen. Een dag telt nu eenmaal maar 24 uren. Door al dat differentiëren blijft de middenmoot in de kou staan. Ook met die groep wil je vooruit. Maar als je met te weinig bent, lukt dat niet. Om ons werk goed te doen, zijn er meer mensen nodig. We vragen ons oprecht af of die er ooit zullen komen, nu de regering opnieuw snoeit in onze loon- en arbeidsvoorwaarden."

"Deze regering lijkt te zeggen: "Wat veel mensen beweren is waar. Jullie pensioen is te hoog en jullie vakantie te lang." Dat is jammer. We zijn hardwerkende professionals. We doen veel onzichtbaar werk. Alles moet rond de economie en de bedrijven draaien. Onderwijs vormt de werknemers van de toekomst. Toch wordt dat niet naar waarde geschat. En het gaat niet alleen om ons. De meeste mensen gaan erop achteruit door de plannen van deze regering. Wie ziek is, wordt gestraft. De groep mensen met een laag inkomen wordt groter. En hun kinderen? Die zitten hier op school. Wij zien de armoedegrens letterlijk opschuiven. Dat kunnen we niet aanvaarden. Wij willen dat alle kinderen goed kunnen leven. Daarom staken we ook op 31 maart mee. Omdat we niet kunnen toestaan dat ons beroep minder aantrekkelijk wordt én uit solidariteit met iedereen die het moeilijk heeft."

TEKST
Katrien Liebaut

FOTO
Studio Surmont

Dat gevoel samen voor iets op te komen, zo krachtig. Een teambuilding op zich.

Wij zien de armoedegrens letterlijk opschuiven. Dat kunnen we niet aanvaarden.

